

[Elna Munch.]

hele Nationens Eje, overhovedet kunde opføres. Men skal de opføres, maa man opretholde en vis Del af Operaen og Balletten, og saa koster det saa meget, at man kun sparer en ringe Sum ved at stryge de to Kunstarter.

I Halvfjerdserne rejstes der en Rigsretsanklage mod en Undervisningsminister eller Kultusminister, som det dengang hed, i Anledning af for store Udgifter til Det kongelige Teater. Naar man ser paa det nu forelagte Lovforslag og den højtærede Undervisningsministers Redegørelse dels for Det kongelige Teaters sidste Regnskab og dels for dets Budget, maa man antage, at det var et Tilfælde og ikke en Tanke, naar den højtærede Undervisningsminister forleden Dag var med til at fremsende til Rigsdagen et Forslag om Rigsrettens Afskaffelse, umiddelbart før han fremsatte det foreliggende Forslag om Teatret. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister behøver at frygte for Rigsretten, selv om den ikke lige med det samme maatte blive afskaffet, og jeg skal anbefale dette Lovforslag til hurtig Fremme, dette Lovforslag, som fremtræder med den Vægt, det har faaet ved at være anbefalet af et overvældende Flertal inden for den Kommission, der har været nedsat derom. Jeg skal dog tilføje, at ikke hele mit Parti kan støtte Lovforslaget.

Grogersen: Det ærede Medlem Fru Elna Munch udtalte om det ærede Medlem Hr. Pinholt, at han havde en anstrengende Dag, fordi han skulde angribe Teatret, men samtidig lod skinne en Kærlighed til Teatret igennem sin Tale. Men man kan virkelig godt have Kærlighed til Teatret, selv om man ikke ønsker, at Staten skal drive Teatret, og det er i alt Fald — det er derfor, jeg begynder med denne Bemærkning —, det er i alt Fald min Stilling og Retsforbundets. Vi er ikke Fjender af Det kongelige Teater som Teater, men vi er Fjender af det som statsdrevet Teater, og der synes nu ogsaa endelig at blive det Vejr omkring Det kongelige Teater som Statsinstitution, som vi fra vor Side har ønsket at fremkalde.

Jeg synes, at vi paa dette Tidspunkt har en Tak at rette til det Flertal, det stærke Flertal, der engang har været her i Tinget for at faa den Sag gennemført, for, at de ikke i Tide har faaet lavet en fast, klar og stærk Ordning, men har baaret sig saa lidet behændigt ad, at det Spørgsmaal er vendt tilbage til Tinget, ikke een Gang, men undertiden 2—3 Gange om Aaret,

saa der er blevet Debat baade her og ude i Landet om det Spørgsmaal. De store stadige Underskud, Teatrets Afskrivninger, Dobbeltscenen, Tilbagevenden til Finansloven og nu, tør jeg nok antyde, den Kæmpebrøler, som det er at drage Radiolytterne ind i Misèren med Det kongelige Teater, alt det har gjort, at jeg nu tør sige, at den gaar ikke ret meget længere med Det kongelige Teater som Statsinstitution.

Det er betegnende, at Rigsdagsmændene nu ikke alene taler om den Ting, naar den er til Debat, men ogsaa tager den op i deres almindelige Finanslovtaler og holder spaltelange Taler om Det kongelige Teater. Det viser, hvilken Vælgerinteresse det Spørgsmaal har, og det viser, at det ikke er rigtigt, naar det af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Chr. Hansen) hævdes, at ude i Landet ønsker man, at Det kongelige Teater skal blive ved at bestaa. Det ærede Medlem har vist ikke været ret meget ude i Landet, thi saa vilde han ikke vove at paastaa saadan noget fra denne Talerstol. Nej, der er andre ærede Medlemmer i Salen, der har været ude i Landet — Medlemmer, som før har været Tilhængere af Det kongelige Teater som Statsinstitution —, der har gjort en anden Opdagelse end det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, og der er forhaabentlig flere, der vil gaa den samme Vej og gøre den samme Opdagelse.

Vi har, som sagt, kun Grund til at være taknemmelige over den Maade, hvorpaa dette isolerede Eksempel paa Statsdrift er demonstreret, og vi er det ogsaa. Vi rejste Spørgsmaalet om Teatrets Overgang til Privatdrift allerede i den første Samling, Retsforbundet var repræsenteret her paa Rigsdagen, i 1926—27, og vi kan ikke sige, at vort Forslag dengang blev daarligt modtaget. Den daværende Undervisningsminister Hr. Byskov stillede sig meget forstaaende over for Tanken og fandt det ikke mærkeligt, at Forslaget var fremkommet. Tanken var hverken ny eller overraskende for ham; han betragtede det nemlig ikke som givet, at Staten skulde tage sig af alt det, der kan bidrage til at højne Folket i kulturel og anden Henseende, og endnu mindre selvfølgelig fandt han det, at Institutioner af den Art skulde drives af Staten. Ministeren troede nemlig, at Statsdrift i det hele var dyr og uøkonomisk, og mente, at der var en meget betydelig Folkestemning bag vort Forslag. Venstres Ordfører, Hr. Søgaard, sluttede sig hertil, og ogsaa fra anden Side mødte vi Selvilje. Men da den skulde til at vise sig i Praksis det paafølgende Aar, da der skulde foretages en Afstemning, var